VERANDER JE LEVEN, VERANDER DE WERELD OM JE HEEN

actief

24e jaargang – nummer 7

MIS DE BOOT NIET
Sta open voor nieuwe dingen

De puppies
Goede gaven van God

Thermostaat of thermometer?
Wat voor invloed heb jij?

De bewegende zuil
Schaduw en licht

Actief juli 2023

Verander je leven - verander de wereld om je heen

24e jaargang – nummer 7

Copyright © 2023 Actief - alle rechten voorbehouden.

De Bijbelcitaten zijn afkomstig uit de Basis Bijbel © 2013 tenzij anders wordt vermeld.

Redactie Ronan Keane

Vertaling door Maria Stenger

Ambassadeurs

Er bestaat een verhaal dat mogelijk apocrief is, over een Amerikaanse vrouw die een zoon had die benoemd was tot Minister to the Court of Saint James', de term voor een ambassadeur van het Verenigd Koninkrijk. Zoiets werd indertijd beschouwd als de belangrijkste en voornaamste positie in de diplomatieke dienst en haar vrienden maakten opmerkingen tegen haar over hoe trots ze wel moest zijn. Tot hun verbazing zei ze: "En dan te bedenken dat hij een minister van het evangelie en ambassadeur van het Koninkrijk van God had kunnen zijn!"

Jij en ik mogen dan geen deel uitmaken van een aards diplomatiek corps, maar wie we ook zijn en waar we ook vandaan komen, als we Jezus hebben zijn we Zijn ambassadeurs en Hij is van ons afhankelijk om de wereld te tonen hoe Hij is. Jezus zei: "Net zoals de Vader Mij heeft gestuurd, stuur Ik ook jullie."1 en de apostel Paulus schreef: "We zijn dus door Christus gestuurd. Zo moedigt God jullie als het ware Zelf aan, door ons heen. Dus namens Hem smeken we jullie: zorg ervoor dat jullie vrienden van God worden!"2 God zou op bovennatuurlijke wijze aan ons verschijnen om het evangelie te verkondigen, maar doorgaans werkt Hij door ons heen.

Het werk van een ambassadeur bestaat uit twee elementen: communicatie en vertegenwoordiging. De eerste christenen deden beide. Zij veranderden de gedachten van de mensen door de boodschap van redding over te brengen. En zij veranderden harten door op zo'n manier te leven dat Gods liefde te zien was voor ieder persoon, wie ze ook waren of waar ze zich ook bevonden. In deze tijd heeft de wereld nog steeds mensen nodig die beide rollen vervullen. Dat zijn jij en ik.

1. Johannes 20:21
2. 2 Corinthiërs 5:20

Een onverwachte gelegenheid

Door G.J. Ellens

Laat op een zaterdagmiddag besloot ik inkopen te gaan doen in een winkelcentrum in de buurt. Als onderdeel van mijn dagelijkse wandelingen wilde ik kijken of ik er te voet kon komen. Ik raakte echter de weg kwijt en het werd al donker. De straten werden donker en ik werd een beetje nerveus omdat ik helemaal alleen op straat liep. Terwijl ik verder liep merkte ik een hoop bladeren of vuil op die voor me uit lag.

Opeens begon de hoop te bewegen! Eerst verscheen er een knie en toen een voet! Ik kon nauwelijks bevatten dat dit een menselijk wezen was; zo gehandicapt dat hij er eerder uitzag als een menselijke spin. Hij kon zich enkel voortbewegen door zijn armen en benen op een verdraaide manier te bewegen terwijl zijn ruggengraat niets deed.

Aanvankelijk was ik verlamd van schrik. Toen zag ik een metalen bakje naast hem staan en realiseerde ik me dat zijn familie hem waarschijnlijk op straat had gezet om geld te vragen aan voorbijgangers. Ik had erg met hem te doen. Terwijl ik naar hem toe liep opende ik mijn tas en haalde mijn portemonnee tevoorschijn. Ik stopte een groot bankbiljet in zijn hand.

Ik verwachtte niet veel reactie, maar tot mijn verbazing keek de jongeman op met een heldere blik in zijn ogen. Hij keek me aan. Ik besefte dat ik een menselijke ziel voor me had. Hij was net zo levend en vol gevoel als ikzelf was.

Later dacht ik aan die avond terug en was ik dankbaar dat ik besloten had om naar het winkelcentrum te lopen en zelfs over het feit dat ik verdwaald was geraakt. Als ik met de auto was gegaan zou ik die jonge man op de stoep niet hebben gezien.

Jezus bekommerde zich om de armen en onderdrukten toen Hij op aarde was. Hij week zelfs kilometers van zijn route af om iemand te helpen. Alhoewel ik geen wonder van genezing kon doen zoals Jezus deed, kon ik deze jongeman compassie en liefde tonen. De boodschappen waren niet belangrijk meer. Dit was veel belangrijker!

Jezus is alles wat we hebben; Hij is alles wat we nodig hebben en alles wat we willen hebben. Je kunt eigenlijk wel zeggen dat we schipbreuk hebben geleden op God en toen zijn gestrand op Zijn almacht!

Vance Havner (1901–1986)

Neem de boot

Door Maria Fontaine

Je hebt vast wel het verhaal gehoord over de man die in een overstroming zat en toen een visioen kreeg waarin Gods hand neerkwam uit de hemel en hem zo in veiligheid bracht. Toen het water begon te stijgen en zijn huis binnenkwam spoorde zijn buurman hem aan om te vluchten en bood hem een plaatsje in zijn auto aan om zo naar veiliger oorden te rijden. “Nee hoor,” antwoordde de man. “Ik wacht wel totdat God me redt.” De beduusde buurman haalde zijn schouders op en reed toen maar weg met zijn pick-up truck.

Ondanks het feit dat het water maar bleef stijgen en de kamers op de eerste etage van zijn huis binnen stroomde, bleef de man volharden in zijn overtuiging dat God hem zou redden, en klom hij op het dak. Er kwam een boot langs met andere mensen die zichzelf in veiligheid brachten. Toen ze langs zijn huis voeren riepen ze hem toe dat hij bij hen in de boot moest stappen. Hij schreeuwde terug dat hij wachtte totdat God hem kwam redden. Ze schudden vol ongeloof het hoofd en voeren verder.

De man bleef maar bidden en was er vast van overtuigd dat God hem zou redden. Maar het water bleef maar stijgen totdat alleen de schoorsteen nog zichtbaar was waar de man op was geklauterd. Er kwam een helikopter langs en er klonk een stem door de megafoon die riep, dat hij de man met een touwladder van het dak af kon halen. De man wuifde de helikopter weg en riep nadrukkelijk dat hij wachtte tot God hem zou redden. De helikopter vertrok.

Uiteindelijk werd het huis volledig overstroomd en werd de man door het water meegesleurd, wat hij natuurlijk niet overleefde. Toen hij in de hemel kwam vroeg hij God verontwaardigd: “Heer, waarom heeft U mij niet gered? Ik geloofde met heel mijn hart in U. Waarom heeft U me laten verdrinken?” God antwoordde: “Ik heb Mijn hand naar je uitgestoken! In de vorm van een pick-up

truck, een boot en een helikopter om je in veiligheid te brengen en je hebt ze allemaal weg laten gaan. Drie keer heb ik geprobeerd je te redden, maar drie keer weigerde je Mijn hulp. Wat had Ik verder nog kunnen doen?”

Misschien vraag je je af waar dit rare verhaal op slaat. Daar is een reden voor. Een paar jaar geleden werd ik snipverkouden en kreeg ik een nare hoest die steeds maar erger werd, ondanks alle natuurlijke middeltjes die ik slikte.

Toen we weer thuis waren drong mijn man er op aan dat ik naar de dokter zou gaan om me te laten onderzoeken. Ik verzette me er tegen want ik wist zeker dat de arts me medicijnen zou voorschrijven en ik wilde de natuurlijke middeltjes een kans geven. Ik wist zeker dat ze zouden helpen. Tenslotte stond mijn man er op dat ik naar de dokter zou gaan, en toen werd er met röntgenfoto’s en een onderzoek bevestigd dat ik bronchitis had die zich zou ontwikkelen tot een longontsteking.

Eindelijk nam ik de medicijnen in die de dokter me voorschreef en ja hoor, binnen een paar dagen was mijn hoest helemaal verdwenen, en dat nadat ik wekenlang mijn natuurlijke medicijnen had ingenomen die verondersteld waren me te genezen. God wilde me er iets door leren. Hij is niet aan een manier gebonden om Zijn doel te bereiken om ons te helpen groeien, of een methode om ons te genezen. We moeten voor Hem open staan en Zijn leiding volgen. Er gebeurde een paar jaar daarna nog iets anders op dit gebied toen ik wederom van huis weg was.

Op een ochtend werd ik wakker met een verschrikkelijk stijve nek en na een paar dagen kon ik mijn hoofd nog steeds niet bewegen. Ik moest rechtop zittend proberen te slapen vanwege de pijn.

Mijn man stelde voor dat ik een chiropractor zou opzoeken om ernaar te laten kijken maar ik verzette me, omdat ik doodsbang was bij de gedachte alleen al dat een chiropractor iets met mijn nek

zou doen.

Er gingen nog een paar ellendige dagen voorbij vol pijn, toen ik me eindelijk bij de gedachte neerlegde en de chiropractor bezocht, die een hele vriendelijke, vrolijke man bleek te zijn. Ik kreeg het gevoel dat ik in veilige handen was en dat hij mijn nek niet zou beschadigen.

Het deed eigenlijk nauwelijks pijn en hij hoefde niet veel te doen om me beter te maken. Een van mijn nekwervels was een beetje verschoven en moest weer op zijn plaats worden gezet.

Nadat ik dan zo’n heisa had gemaakt van een bezoekje aan de chiropractor was ik na een week eindelijk weer in staat om normaal op mijn rug te liggen.

Ik ben nog steeds aan het leren dat wanneer ik met anderen bid voor genezing, ik de “boten” die God langs laat komen niet moet negeren en dat die net zo goed een antwoord op gebed kunnen zijn. Mijn beslissing mag niet rusten op het feit dat ik ze niet leuk vind, of dat het niet het juiste moment hiervoor is of dat ik het geen goed idee vind.

Het principe van het nemen van verstandige, gebedsvolle beslissingen geldt voor alle aspecten van ons leven. We moeten voortdurend nieuwe beslissingen nemen en we kunnen niet vastzitten op een bepaalde methode die we gebruikt hebben of aan een vastgeroest idee dat we in het verleden hanteerden. Soms zijn er risico’s in het spel en moeten we gebedsvol en voorzichtig te werk gaan, maar we kunnen onze ogen niet sluiten voor nieuwe dingen omdat er misschien een kans bestaat dat iets nieuws niet zal werken. We moeten open staan voor Gods leiding en onszelf in Zijn handen plaatsen.

De zuil die de weg wees

Door Sally García

Iedere keer wanneer mijn man weer wil verhuizen, knijpt mijn maag zich samen. Ze zeggen weleens dat vrouwen huismussen zijn en dat geldt zeker voor mij. Een verhuizing betekent altijd gigantisch veel werk, vooral wanneer ik denk dat we net eindelijk alles een plaatsje hebben gegeven en van ons huis beginnen te genieten. We maken de tuin in orde en koesteren ons in het mooie weer en plannen voor barbecues met vrienden en familie.

Toen moest ik denken aan de Hebreeën die op weg waren naar het Beloofde Land na hun uittocht uit Egypte. Zij zwierven veertig jaar lang rond in de Sinaï woestijn en wisten op wonderbaarlijke wijze wanneer het weer tijd was om alles in te pakken en de stoffige weg weer op te gaan. “De Heer ging voor hen uit. Overdag was Hij in een grote, hoge wolk om hen de weg te wijzen. 's Nachts was Hij in een wolk van vuur om hen te

verlichten. Zo konden ze dag en nacht verder reizen.”1

Ook al moesten ze constant door de woestijn rondzwerven vanwege hun ongehoorzaamheid en ontevredenheid, de beschermende zuil was steeds aanwezig. Hun kinderen groeiden in de woestijn op en hadden geen besef van een leven zonder de zuil van God. Overdag gaf hij hen schaduw en ’s nachts warmte en licht.2

Toen ze uiteindelijk de rivier de Jordaan overstaken, het Beloofde Land in, werden ze niet meer geleid door Gods zichtbare aanwezigheid, maar Hij deed hen een belofte: “God zal Zelf voor jullie uit gaan. Hij zal met jullie zijn. Hij zal jullie niet in de steek laten. Wees dus niet bang.”3 Nu werd het tijd om met Hem vanuit geloof te leven, niet wat ze konden zien.4

Wat is er dan met de zuil gebeurd?
Het lijkt erop dat ongeveer 500 jaar later, de profeet Jesaja het weer over de zuil heeft, die deze keer verschijnt bij iedereen die verenigd is in Zijn Naam: “En de Heer zal een wolk plaatsen boven het hele gebied van de berg Sion en boven de bijeenkomsten die daar worden gehouden. Overdag een dikke wolk en 's nachts een wolk van vuur. Daarmee zal Hij hen beschermen.”5

Wat een bemoediging is dit vers voor mij! Ik kan de bescherming, leiding en raadgeving van Zijn aanwezigheid claimen. Ook al zie ik die niet bij mijn voordeur staan, toch is God net zo aanwezig als wanneer hij zichtbaar zou zijn.6 ik geloof dat als het tijd is om te verhuizen, ik Gods leiding zal voelen en er klaar voor zal zijn.
Als mijn man weer begint over verhuizen, dan weet ik wat ik zal zeggen: “Zodra Gods zuil in beweging komt, zullen wij meegaan.”

1. Exodus 13:21
2. Zie Psalm 105:39
3. Deuteronomium 31:8
4. 2 Corinthiërs 5:7

Thermostaat of thermometer?

Door Simon Bishop

Ik hoorde eens iemand zeggen dat we thermostaatchristenen moeten zijn en geen thermometerchristenen. Daar begreep ik niets van totdat ik daar wat onderzoek naar deed en toen werd het me duidelijk. Een thermometerchristen is iemand wiens temperatuur voortdurend aangepast wordt aan de omstandigheden waarin hij zich bevindt. Deze persoon is in staat de omgeving te beoordelen en dan zijn aanpak aan te passen om de mensen beter te kunnen bereiken. Anderszins is een thermostaatchristen iemand die zijn of haar omgeving gunstig beïnvloedt en een verbetering bewerkstelligt.

Ik moest hieraan denken omdat ik een serie Bijbelstudies heb gegeven over de welbekende Bergrede van Jezus. Op een gegeven moment zegt Jezus: “Jullie zijn het licht voor de wereld. Een stad die op een berg ligt, kan niet verborgen blijven.” Maar ook zegt Hij: “Laat op dezelfde manier jullie licht schijnen voor de mensen. Laat hen de goede dingen zien die jullie doen. Dan zullen ze jullie hemelse Vader ervoor prijzen.” Maar dan zegt Hij: “Wees goed voor andere mensen. Maar doe dat niet om iedereen te laten zien hoe geweldig je bent. Want dan krijg je geen beloning van je hemelse Vader.”1

Hoewel deze twee elkaar op het eerste gezicht lijken tegen te spreken, denk ik dat het een goed voorbeeld is van het op de juiste manier toepassen van het principe van een Christen zijn die anderen ten goede beïnvloedt. Het is duidelijk dat wij verondersteld zijn invloed te hebben op onze omgeving; het geven van Gods licht en liefde aan de wereld. Maar het is heel belangrijk dat we dit doen met het motief Jezus te verheerlijken en Hem hoog te houden, en niet proberen om mensen te laten denken dat ons geloof of onze godsdienst ons beter maakt dan andere mensen. Vergeet ook niet dat er in iedere thermostaat ook een thermometer zit. We moeten in staat zijn situaties op de juiste manier in te schatten om te kijken hoe we de mensen het beste kunnen bereiken met het goede nieuws en hoe we God het meest verheerlijken.

Ik geloof dat Jezus wil dat we proberen om net zo te zijn als Hij; nederig. Hij gaf Zijn liefde en genezing aan iedereen die Hij tegenkwam, hoe onvolmaakt ze ook waren. Hij leidde hen met zachtheid en liet hen op hun eigen tempo leren. Er staat in Filippenzen 2:7 dat Jezus niet om Zijn eigen reputatie gaf, maar dat Hij de houding van een knecht aannam. Ik geloof dat je zou kunnen zeggen dat Jezus zich op radicale wijze aanpaste aan Zijn menselijke omgeving zodat de mensen bij wie Hij was Hem konden begrijpen, maar dat Hij ook een sterke invloed uitoefende op iedere omstandigheid waarin Hij zich bevond. Mijn hoop is, dat ik in mijn eigen leven Zijn voorbeeld kan volgen.

1. Mattheüs 5:14, 16; 6:1

De puppies

Door Mara Hodler

Om 3.00 ‘s nachts stond ik buiten onder de heldere sterrenhemel, warm aangekleed en uitgerust met een zaklantaarn en twee plastic zakken. Ik werd op de voet gevolgd door twee Duitse herdertjes van acht weken jong die naar de “WC” moesten!

Ik was uit een heerlijke slaap gewekt door hun zachte gejank. Ik had zo graag in mijn warme bed willen blijven, maar ik wist dat dit zou betekenen dat ik de volgende ochtend wakker zou worden met een vieze, stinkende bench. Dus stond ik snel op, trok mijn warme jas aan en nam de pupjes mee naar buiten.

Ik raapte de drolletjes met behulp van de plastic zakjes op in het schijnsel van mijn zaklantaarn. Toen we een kwartiertje buiten waren geweest riep ik de hondjes terug naar binnen en gaf hen een bakje water. Daarna zette ik ze weer in de bench.

Weldra sliepen de diertjes weer als rozen en kon ik terug naar mijn warme zachte bed. Om 6.00 in de ochtend was mijn man aan de beurt. Hij werd wakker door het klagende puppy gejank en nam ze mee naar buiten voor een volgende ronde. Daarna bracht hij ze weer naar binnen en gaf hen te eten. Ze hadden echt honger en hun kleine staartjes kwispelden dat het een lieve lust was. Om 6.30, toen ze klaar waren met eten, moest mijn zoon er aan geloven en nam hij de hondjes mee op de derde ronde.

Vervelend? Natuurlijk, maar daar hadden we zelf voor gekozen. Ons gezin wilde namelijk heel graag honden hebben. Zo lang als de kinderen zich kunnen herinneren hebben ze om een hond gevraagd. Mijn man wilde er twee, dus hebben we er twee. De kinderen waren zo opgetogen op de dag dat we de piepkleine hondjes mee naar huis brachten. Ze waren zes weken oud en zagen er heel schattig uit. De “mannen” van het gezin mochten de reu een naam geven en de meisjes bedachten er een voor het teefje. (Hoss en Luna is het geworden).

Ze hadden echter wel wormen en vlooien. Ze plasten, moesten overgeven en poepten in huis. Mijn dochter kreeg poep over zich heen toen ze hen mee naar buiten nam. Je had haar moeten zien! Ze schreeuwde moord en brand en zo kwam het dat ons huishouden een paar weken lang op zijn kop stond.

Ieder beschikbaar moment waren we bezig met het opruimen van de rommel van hondjes, het baden van hondjes, het voeren van hondjes en het uitlaten van hondjes. De meubelen werden weggeschoven zodat er ruimte was voor de bench, we deden afstand van onze dekens zodat Hoss en Luna erop konden liggen, gaven handenvol geld uit aan de dierenarts om nog maar niet te spreken over halsbandjes, riempjes, voederbakjes en puppyvoedsel, -snoepjes en -speelgoed, en ga zo maar door. Je ziet dus wel dat die puppy's een enorme heisa veroorzaakten!

Na een paar weken van dit soort hondorama hielden we een familiebijeenkomst om over de hondjes te praten. Nu de kinderen begrepen wat het eigenlijk betekent om eigenaar te zijn van een hond legden mijn man en ik hen duidelijk uit dat Hoss en Luna voor hen waren aangeschaft, niet zodat wij als ouders een nieuwe hobby voor onszelf konden creëren. Daar waren de kinderen het wel mee eens en toen kwamen we met ideeën hoe we het best voor onze hondjes konden zorgen.

We wisten allemaal dat we de hondjes wilden, ook al betekende het dat we minder vrije tijd hadden, dat er minder geld over was voor andere dingen, dat er veel werk aan zat, zoals midden in de nacht naar buiten gaan (fijn, mam, dat je dat doet) of vieze karweitjes opknappen zoals het opruimen van poepjes en plasjes, en dat het enorm veel tijd kostte om ze te trainen.

In Mattheüs 7 leert Jezus ons iets over gebed en dat we niet bang hoeven te zijn om God om onze behoeften te vragen. Hij zegt: "Als je kind je om brood vraagt, zou je hem dan een steen geven? Of als hij om een vis vraagt, zou je hem dan een slang geven? Als jullie zondige mensen weten hoe je goede gaven moet geven aan jullie kinderen, hoeveel te meer zal jullie hemelse Vader goede gaven geven aan hen die hem vragen."1

Natuurlijk zijn onze kinderen geen ouders, maar door het zorgen voor Hoss en Luna hebben ze een rol van ouderschap op zich genomen. Ook al is het nog zo veel werk en opoffering, ze houden van Hoss en Luna en kijken altijd of ze alles wel hebben wat nodig is. Als de kinderen denken dat de puppy's iets nodig hebben, dan doen ze hun best om het voor hen te halen. Hoss en Luna geven ons als gezin meer dan alleen gezelschap. Ze zijn ook illustraties voor ons hoe graag God ons wil helpen, voor ons wil zorgen en in onze noden wil voorzien. Hij wil het allerbeste voor ons, net zoals wij de beste hondenlevens aan onze puppy's willen geven die ze kunnen hebben. We willen dat het goed met hen gaat, dat ze gezond zijn, zich veilig voelen, dat ze nieuwe dingen leren en pret kunnen maken. Die dingen wil God ons ook graag geven!

"Dan zal jullie hemelse Vader toch zéker goede dingen geven als mensen Hem daarom bidden?"
Als je iets nodig hebt, vraag God er dan om. Ook als je alleen maar graag iets wilt hebben, vraag God er dan ook om. Bedenk dat je zelfs kostbaarder bent in de ogen van God dan een kind is voor zijn of haar ouders. Vraag, en als het iets is dat goed voor je is en overeenkomt met Zijn plan voor je leven, dan zal God het je geven.

1. Mattheüs 7:9-11

Aan de andere kant van het bureau

Door Natalia Nazarova

Ik moest mijn identiteitsbewijs vernieuwen en tot mijn afgrijzen klopte er iets niet in mijn documenten. Op het eerste gezicht leek het alsof het niet zo moeilijk was om het uit te zoeken, maar toen waren er meerdere weken en verscheidene afspraken voor nodig om alles in orde te maken.

Op een van de kantoren waar ik naar toe was gestuurd kwam ik oog in oog te staan met Olga. Ze zag er uit alsof ze goed was in haar vak, maar nogal kortaf. In het begin viel het niet mee om met haar samen te werken. Mijn probleem was voor haar natuurlijk het honderdste van die dag dat ze moest oplossen en het leek erop dat ik maar weinig begrip van haar te verwachten had. Tot overmaat van ramp bevroor haar computer en moest ze alles weer opstarten. Ze mompelde iets over het innemen van een pijnstiller en dat ze zo weer terug zou zijn.

Toen ze even weg was vroeg ik God om wijsheid voor de

situatie en toen zag ik alles opeens heel anders. Heel even zette ik mijn ergernis opzij over de manier waarop het allemaal ging en probeerde ik me voor te stellen hoe het zou zijn als ik aan de andere kant van dat bureau zat.

Olga legde uit dat ze nog maar twee maanden werkzaam was op dat kantoor. Het afgelopen jaar was zij gescheiden van haar man en moest ze enorm wennen aan haar nieuwe leven als alleenstaand ouder. Ik uitte iets van mijn medeleven en legde uit dat ik zendeling was en dat ik in dit land was komen wonen om Gods liefde te tonen aan de mensen hier, van wie ik ook begon te houden.

Na verloop van tijd was ze in staat in het systeem terug te komen en de juiste informatie in te voeren. In de dagen daarop spraken we elkaar een paar keer via de telefoon als ik wilde weten hoe het met mijn papieren stond. Onze communicatie werd steeds vriendelijker en meer ontspannen en toen ik haar kantoor opnieuw bezocht om mijn document op te halen nam Olga speciaal de tijd om na te gaan of alles nu juist was. We namen als vriendinnen afscheid van elkaar.

Ik glimlachte terwijl ik het gebouw uit liep, de winderige avond in. Persoonlijke interesse in iemand anders' problemen had van een vervelende situatie een positieve ervaring voor beide partijen gemaakt.

Jij kunt een verschil maken in de levens van anderen, maar Jezus in jou kan het grootste verschil maken. Als je het nog niet gedaan hebt, kun je Jezus op dit moment ontvangen door een kort gebedje te bidden, zoals dit:

Lieve Jezus, vergeef me alstublieft al mijn zonden. Ik geloof dat u voor mij gestorven bent. Ik vraag U mijn hart binnen te komen. Vul me met Uw liefde en Uw Heilige Geest. Help me om U te leren kennen en te leven volgens de woorden in Uw Boek, de Bijbel. Amen

De grootste overwinning

Door Gabriel García

Er wordt tegenwoordig veel drukte gemaakt over lessen leren van je fouten en tegenslagen. Tegenslagen zijn goed voor ons, want ze helpen om over ons leven na te denken en over de dingen die we wellicht moeten veranderen. Ze drijven ons dichter naar God, want we zoeken onze toevlucht bij Hem, vragen Hem om wijsheid en kracht en realiseren ons dat we eigenlijk niets zijn zonder Hem. Maar het verlangen om de overwinning te behalen zit natuurlijk diep verankerd in ons wezen.

De buitengewone waarheid van de Bijbel is dat de ware overwinning ons al gegeven is door Jezus: “Maar prijs God, Hij heeft ons de overwinning gegeven door onze Heer Jezus Christus.”1 Laten we de overwinning van het begin der tijden eens nader onderzoeken.

In het Oude Testament stond overwinning meestal gelijk aan militaire successen. De Hebreeërs zagen dat het God was die voor hen vocht en hen overwinning gaf in de strijd. Zolang zij gehoorzaamden en dicht bij Hem bleven, was God hun onoverwinnelijke partner.

Uiteindelijk gaven de profeten hen inzicht in een veel belangrijker strijd, een strijd die niet gestreden werd voor land of nieuwe gebieden, maar voor de zielen van de mensen en voorspelden ze de uiteindelijke overwinning in deze strijd door de komst van de Messias. Deze overwinning zou alle andere overwinningen van het verleden ver te boven gaan, een geestelijke overwinning die met een ander soort wapens behaald werd: de wapens van liefde, gebed en geloof.

Toen Jezus kwam kreeg het concept overwinning een volledig geestelijke betekenis. De overwinning gaat niet meer over vijandelijke legers of vijandige buren, maar zoals de apostel het zei: “We strijden niet tegen mensen, maar tegen de onzichtbare leiders, machten en heersers van deze donkere wereld. Dus tegen de duivelse geesten in de geestelijke wereld.”2

De overwinning die echt telt is Gods overwinning, die uit een heel ander domein komt. Met Christus kunnen we ons permanent verheffen boven het rijk van tijdelijke schermutselingen. Hij verzekert ons dat ook al zullen er verdrukkingen in ons leven voorkomen, wij altijd vrede in Hem zullen kunnen vinden, omdat Hij de overwinning al behaald heeft.3 Zijn overwinning over de zonde en de dood is al behaald.4

Door de kracht van Gods Geest kunnen we alles overwinnen waarmee we geconfronteerd worden, zelfs de negatieve houdingen waar we dagelijks mee worstelen, zoals onze trots, angst en depressie. We hebben op dit moment de overwinning en kunnen die opeisen. Laten we dus vol blijdschap glimlachen en vechten met geloof, in de wetenschap dat we de overwinning al bezitten, dankzij het offer van Jezus aan het Kruis.

1. 1 Corinthiërs 15:57
2. Efeziërs 6:12
3. Zie Johannes 16:33
4. Zie 1 Corinthiërs 15:55–57

Helder stralen

Door Joyce Suttin

Er zijn wel eens momenten waarop de schoonheid van de aarde aan die van de hemel grenst. Je kijkt vol ontzag naar je omgeving en dan weet je dat er een God is die van je houdt en om je geeft. Ik ben opgegroeid op een boerderij waar je de lucht volledig kon zien en ik was altijd afgestemd op de natuur. Als ik naar de heldere morgenlucht kijk na een nacht van regen en het unieke optische effect observeer dat de mengeling van nevel en stof gecreëerd heeft, moet ik denken aan de woorden van koning David: "…Als het ochtendlicht, Hij zal stralen als de zon op een wolkeloze morgen."1

Ik word ook gefascineerd door de schemerige lichtstralen die zacht doorschijnend zijn. Er zijn zonnestralen die gemarkeerd worden door donkerder gedeelten die door de wolken overschaduwd worden en hoewel ze bijna parallel lopen lijken ze vanuit een enkel punt te schijnen. Ze stromen van achter bergen of wolken en verstrooien zonlicht door stofdeeltjes. Soms worden deze "Stralen van God" genoemd.

Wanneer ik ze zie sta ik stil om God te danken voor het vertoon van Zijn glorie in de schepping en het tonen van geestelijke principes door middel van visuele fenomenen. Zonder de stofdeeltjes of de waterdamp die het pure zonlicht verduisteren zouden we deze schoonheid nooit zo duidelijk zien. Zonder de wolken die de zon proberen te verbergen zouden we bepaalde facetten van zijn grootsheid mislopen.

In ons leven kunnen hinderlijke dingen zoals stof, die ons licht versluieren en onze dagen proberen te overweldigen met kleine ergernissen zelfs medewerken om een diepere schoonheid te bewerkstelligen. Als we even de tijd nemen om de schoonheid van de schepping te bewonderen; de eerste ochtendstralen of het schemerlicht, wordt ons leven met een schoonheid gevuld die majestueus is en vol trots Gods liefde verkondigt terwijl ze op ons neer schijnen, zuiver, onfeilbaar en eeuwig.

2 Samuel 23:4

Hij laadt de wolken met waterdamp en uit diezelfde wolken komt zijn bliksem. Hij stuurt de bliksemschichten met zijn hand en overal op aarde doen zij wat Hij beveelt. Hij stuurt de wolken als straf of—in zijn liefdevolle goedheid—als bemoediging voor de mensen. Luister, Job, sta stil en kijk naar de machtige wonderen van God! Weet u hoe God de wolken in de hand houdt en hoe Hij de bliksem daaruit tevoorschijn laat schieten? Begrijpt u hoe de wolken zo volmaakt kunnen zweven? Het is het wonderlijke werk van de Alwetende.

Job 37:11-16

Hemelse visioenen

Door Alfredo Carrasco

Het begon allemaal toen mijn broer me ’s ochtends vroeg opbelde om me te vertellen dat mijn moeder met spoed in het ziekenhuis was opgenomen. Later op de dag belde hij nog eens, ditmaal om me te zeggen dat moeder overleden was. Toen ik dit nieuws had gekregen huilde ik hevig en was ik in een staat van shock!

Toen begon ik te bidden. Ik ontving een prachtig visioen. Ik zag mijn moeder glimlachen; haar glimlach was zo mooi en hemels. Ze was zo blij! Het was alsof ze me wilde zeggen: “Maak je maar geen zorgen. Ik ben in de hemel en ik vind het zo heerlijk om mijn zoons te ontmoeten die al hier zijn.” Nadat ik dit visioen gezien had van mijn moeder in de hemel, stralend van vreugde, vond ik vrede en hoefde ik niet meer te huilen.

De begrafenisdienst die we voor haar hielden, werd een buitengewoon getuigenis. We waren in staat een aantal familieleden en vrienden te ontmoeten die we al jaren niet meer gezien hadden. Ik kreeg een kans om iets te zeggen en wat overdenkingen met iedereen te delen over mijn moeder. Ik vertelde de aanwezigen bij de dienst over de hemel en het eeuwige leven, waarbij ik de nadruk legde op het feit dat Jezus op de derde dag opgestaan was en dat wij ook zullen worden opgewekt uit de dood als Hij weer terugkomt en dat degenen die in Christus zijn overleden het eerst zullen opstaan.

Ik sprak over de realiteit van het hiernamaals zoals er in de Bijbel over gesproken wordt en over ervaringen van mensen die hier een glimp van hebben opgevangen. Op het laatst nodigde ik iedereen uit om te bidden om Jezus te ontvangen en er waren rond de 50 mensen die Jezus in hun hart vroegen. Maar dat is nog niet het einde van het verhaal. Na de dienst werd ik benaderd door een dame uit een andere kapel waar een wake voor een overledene werd gehouden. Ze vroeg of ik kon komen spreken tijdens de begrafenisdienst van haar zus, aangezien ze niemand hadden die dat kon doen.

Ik zei dat ik dat wel wilde doen dus ging ik met mijn vrouw naar de andere kapel. Ook daar sprak ik over de hemel en bad voor de familie van de overleden persoon. Ongeveer 40 mensen namen Jezus aan. Ze waren zo dankbaar dat we voor hen kwamen bidden. Aan het einde omhelsden ze elkaar. Ze huilden omdat ze zo ontroerd waren door het gebed. Ook dankten ze me hartelijk. Het heengaan van mijn moeder werd een enorme getuigenis voor mijn familie en vrienden en die andere lieve mensen die ik nooit eerder ontmoet had, maar die de Heer kende en die Hij wilde bereiken met Zijn liefde. Wat is het toch een wonder als Gods Geest aan het werk gaat want Hij doet dingen die we in onze stoutste dromen niet kunnen bedenken en trieste omstandigheden worden in Zijn handen het gereedschap om andere harten te genezen.

De verdwenen sleutels

Door Chris Mizrany

Op zekere ochtend, nog niet zo lang geleden, ging alles volledig mis. We hadden een boordevol programma voor de dag. Het eerste op de lijst was het helpen van een buurman met het aanbrengen van een overkapping. Toen gebeurde het. Tussen ons huis en dat van onze buren ligt een veldje en op de een of andere manier verdwenen de autosleutels terwijl we naar hen toe liepen.

Grote paniek. We liepen terug zoals we gekomen waren en kamden het veld systematisch af. We kropen op handen en knieën door het veld en woelden met onze handen door het gras. We haalden zelfs de metaaldetector van mijn vader op en liepen

ermee rond, en controleerden de omgeving steeds weer opnieuw. Mijn bloeddruk steeg naarmate we langer rondkeken en niets vonden. Er ging een uur voorbij en nog steeds geen sleutels. Ik was volledig van streek.

Tenslotte staakten we de zoektocht en baden met zijn allen. We kregen het gevoel dat we verder moesten gaan met het geplande opzetten van de overkapping. Een aantal vrienden bleef zoeken naar de verdwenen sleutels, maar zonder succes. Tenslotte werd de zoektocht stopgezet. De dag ging verder, maar er hing een grote donkere wolk overheen.

Die nacht lag ik in bed en was ik nog altijd bezig met de hele situatie. Ik begreep niet waarom dit gebeurd was, vooral omdat we al zoveel dingen te doen hadden. Nu moesten we een dure vervangsleutel laten maken en konden we de auto niet gebruiken totdat die sleutel gemaakt was. Ik kon geen lichtpuntje ontdekken in die situatie.

Een paar dagen later kwam een goede vriendin opeens ons huis binnen. Ik heb ze gevonden! De sleutels!” riep ze. Stomverbaasd keek ik toe terwijl zij ze neerlegde en ik hakkelde: “Maar…waar? …hoe? Met een enorme glimlach op haar gezicht vertelde ze dat ze het veld overstak en het opeens in haar hoofd opkwam om nog een keertje te kijken. Ze bad en begon te zoeken. Plotseling lagen ze daar, de verloren sleutels, vlak voor haar neus!

Ik moet toegeven dat ik nog steeds niet weet hoe of waarom dit gebeurd is. Maar ik heb het idee dat God dit ten goede in mijn leven wilde gebruiken om me meer geduld te leren en me eraan te herinneren, dat zelfs wanneer mijn plannen in duigen vallen, onze levens nooit buiten Zijn bereik zijn.

Rust

Door Marie Alvero

In het boek Hebreeën in de Bijbel zegt Paulus tegen de kerk in Jeruzalem: “Er bestaat dus nog steeds een belofte van rust voor het volk van God.”1 Wat is rust? Misschien weet ik niet precies wat het is, maar wat het niet is weet ik wel. Het is niet iets waar ik bij andere mensen om bekend sta. Het lijkt wel alsof we ieder jaar weer sneller gaan, meer gedaan willen krijgen, harder werken en steeds meer van onze reserves opmaken.

God moet al geweten hebben dat nadat wij door de zonde van Hem gescheiden werden, wij zouden proberen om controle te hebben over alles, meer zouden willen verdienen, meer zouden willen bereiken en dat we Zijn vrede volledig kwijt zouden raken. Daarom gaf Hij Zijn volk het gebod om de Sabbat hoog te houden. Dat was een dag waarop werk, verdienen, creëren, dienen en leren even stilstonden en de mensen uitrustten en zich herinnerden dat hun relatie met God belangrijker was dan wat zij ooit zouden bereiken. Zolang de harten van Zijn volk

op de juiste plaats stonden met God was de Sabbat een zegen, maar als hun prioriteiten op de verkeerde plaats stonden was de Sabbat waarschijnlijk eerder iets dat hen ervan weerhield om net zo productief te zijn als andere landen, of een last van regels en verordeningen.

Nu wordt niet van ons gevraagd om de Sabbat hoog te houden volgens de traditie in het Oude Testament, maar Gods oproep om te rusten is nog net zo nodig. “Want wie Gods rust is binnen gegaan, rust zelf ook van zijn werk, net zoals God rustte van zijn werk. We moeten dus goed ons best doen om die rust binnen te gaan.”2

Misschien sta jij, net zoals ik, ook op een punt waarop je ziel rust nodig heeft. Ik heb het hard nodig. Ik moet me door Jezus naar de grazige weiden laten leiden en mijn ziel laten verkwikken maar hoe kan dit gebeuren als ik voortdurend haast heb, me zorgen maak, dingen doe en gestrest raak? Als ik het moderne leven met één woord zou moeten beschrijven zou het zijn: stress. Zoveel dingen die belangrijk voor ons zijn, zijn het tegenovergestelde van kalmte, vrede en stilte. En daar moeten we voor boeten door burn-out, verslaving, eenzaamheid en gebrokenheid. We hebben dit allemaal zelf meegemaakt en toch geven we het aan onze kinderen door.

Maar God zegt ons dat er een andere manier is: er bestaat nog steeds een belofte van rust voor het volk van God. Hoe kom je tot die rust? Jezus heeft gezegd: “Kom naar Mij als je moe bent. Kom naar Mij als je gebogen gaat onder het gewicht van je problemen! Ik zal je rust geven. Doe wat Ik je zeg. Leer van Mij. Want Ik ben vriendelijk en geduldig en bescheiden. Daarom zul je bij Mij innerlijke rust vinden.”3 Wanneer we naar Hem toe komen en van Hem leren, is deze rust een belofte voor ons.

1. Hebreeën 4:9
2. Hebreeën 4:10–11
3. Mattheüs 11:28–29

Blijdschap in overvloed

”Ik zeg dit tegen jullie, zodat mijn blijdschap in jullie kan zijn en jullie blijdschap volmaakt zal zijn.” Wees niet bezorgd als de problemen en uitdagingen die je tegenkomt te groot voor je zijn. Misschien gaan ze jouw kracht en wijsheid te boven, maar bedenk dat met Mij alle dingen mogelijk zijn! Ik geef je blijdschap in plaats van verdriet. Ik heb beloofd wijsheid te geven aan iedereen die er om vraagt, en als je een keer niet weet wat je moet doen, mag je God om wijsheid vragen. God geeft die altijd, zonder boos te zijn dat je het zelf niet weet.2 Vraag er daarom om, en vertrouw erop dat Ik niet nalaten zal het je te geven. Ik ben de Goede Herder en Ik toon vriendelijkheid, geduld, compassie en genade. Ik heb je beschermd en je zoveel jaren overeind gehouden, zelfs wanneer jij struikelde en viel. Ik heb je fouten, mislukkingen en tekortkomingen over het hoofd gezien en je weer opgeraapt en je de weg verder laten zien. Geef, dan zal het je worden gegeven! Geef van jezelf en van je tijd, vertrouw erop dat alles wat je geeft uit liefde voor anderen, Ik je zal terugbetalen.3

1. Zie Jakobus 1:5
2. Zie Lukas 10:35
3. Zie Lukas 6:38